

Publicerad 2021-11-18 22:41 av agh.nilsson

En gammal dikt från mobilanteckningarna (2/4)

Sanningens slipning

Jag är en sten på stranden,
som hoppas vara mer.
Men för varje våg som slår
så försvinner det en del.

Jag är en människa i handen
av Sanningens sken.
Stråle efter stråle
penetrerar än fler fel.

De fel som jag trodde var så.

Men till stor del var lögn
som jag vacklade runt på.
I hoppet om att vara som han,
som kan vara sig själv
utan skav eller skam.

Utan orsakad smärta
eller framkallat gråt.
En chimär av en trygghet
som jag drömt om, förlåt.

Förlåt för jag gömt mig,
nu är skammen stor.
Åh du sköna Sanning,
när ska jag bli stor?

När ska jag förstå,
att du visar mig rätt?
Att livet ej är sådant
som jag tänkte, så lätt.

Jag svävar i tystnad
i ditt bländande ljus,
och värmer mig vid brasan
av mitt falska, tomma hus.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren agh.nilsson med Poeter.se id #220605 innehar upphovsrätten